

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж г 1661/2015
11.02.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари предлагача А.Д. из К., чији је пуномоћник Б.Г., адвокат из К., ради заштите права на суђење у разумном року, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Вишег суда у Шапцу Р4 и 73/2015 од 16.09.2015. године, у седници одржаној 11.02.2016. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Шапцу Р4 и 73/2015 од 16.09.2015. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Шапцу Р4 и 73/2015 од 16.09.2015. године, ставом првим изреке утврђено је да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у поступку пред Основним судом у Лозници у предмету И 456/11. Ставом другим изреке наложено је Основном суду у Лозници да предузме све мере како би се извршни поступак из става 1. окончао до 16.12.2015. године. Ставом трећим изреке предлагачу је одређена примерена накнада за повреду права на суђење у разумном року од 20.000,00 динара са законском затезном каматом од 04.08.2015. године до исплате, која ће се исплатити из буџетских средстава Републике Србије, опредељених за рад судова, у року од три месеца од дана подношења захтева предлагача за исплату. Ставом четвртим изреке одбијен је захтев предлагача преко 20.000,00 динара до тражених 300.000,00 динара. Ставом петим изреке предлагачу су одређени трошкови поступка од 6.780,00 динара са законском затезном каматом од 16.09.2015. године до исплате који ће се исплатити са рачуна буџетских средстава у року од 15 дана од дана правоснажности решења. Ставом шестим изреке одбијен је захтев за трошкове поступка преко досуђеног износа од 6.780,00 динара до тражених 60.780,00 динара.

Против наведеног решења предлагач је изјавио жалбу, због свих законских разлога, оспоравајући га у ставовима четвртим и шестом изреке.

Одлучујући о жалби на основу члана 8б став 3. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ број 116/08 и 101/2013), применом члана 402. у вези са чланом 386. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14) и чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, на чију примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд је нашао да жалба предлагача није основана.

У поступку доношења ожалбеног решења није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које се у поступку по жалби пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, предлагач А.Д. је 03.06.2011. године поднео предлог за извршење Основном суду у Лозници против извршног дужника Д.Г., ради наплате дуга, пленидбом покретних ствари извршног дужника. Суд је решењем И 456/11 од 08.06.2011. године одредио предложено извршење, па је 24.08.2011. године започето спровођење извршења тако што је судски извршитељ покушао да изврши попис ствари извршног дужника, али га није затекао код куће. Извршни поверилац је поднеском од 30.08.2011. године обавестио суд да је са извршним дужником постигнут споразум о начину измирења обавеза и предложио да се извршење одложи до 01.10.2011. године. Поднеском од 02.04.2012. године извршни поверилац је обавестио суд да дуг није измирен и предложио је настављање поступка. Судски извршитељ је 31.05.2012. године и 25.07.2012. године покушао да изврши попис ствари, али неуспешно, а 09.12.2013. године пописано је и процењено путничко возило извршног дужника. Закључком суда од 01.08.2014. године заказана је прва продаја пописаног возила за 05.09.2014. године, која није успела, па поново закључком од 10.10.2014. године за 08.12.2014. године, која је одложена због неприступања странака и купаца, а затим закључком суда од 07.09.2015. године трећи пут је заказана продаја за 20.10.2015. године, што је и последња предузета радња у извршном поступку.

Анализирајући дужину трајања и ток поступка пред првостепеним судом, Виши суд у Шапцу је нашао да је повређено право предлагача на суђење у разумном року и наложио је окончање извршног поступка у најкраћем року.

Одлучујући о захтеву за накнаду због утврђене повреде права, Виши суд у Шапцу је предлагачу одредио накнаду од 20.000,00 динара, док је одбио захтев до тражених 300.000,00 динара.

Врховни касациони суд налази да је Виши суд у Шапцу правилно одлучио о накнади за повреду права на суђење у разумном року, па се жалбом неосновано побија висина накнаде.

Наиме, применом члана 8б став 1. Закона о уређењу судова, суд може одредити примерену накнаду за повреду права на суђење у разумном року и одредити рок у коме ће нижи суд окончати поступак у коме је учињена повреда права, ако утврди да је захтев подносиоца основан. Из садржине наведене одредбе

произилази да се ради о специфичном поступку, који има за циљ убрзање окончања поступка у коме је утврђено да је дошло до прекорачења разумног рока за правноснажно пресуђење. Цитирана одредба члана 86 став 1. Закона о уређењу судова, предвиђа могућност одређивања примерене накнаде због повреде права на суђење у разумном року, адекватне околностима сваког конкретног случаја. Правилна примена ове одредбе подразумева да примерена накнада не представља накнаду штете, већ уз изрицање мере за убрзање поступка, представља сатисфакцију за утврђену повреду права. Висина примерене накнаде одређује се у зависности од околности сваког конкретног случаја, при чему се посебно цени природа захтева односно значај предмета спора за подносиоца захтева, поступање суда, али и предлагача, као учесника у поступку у коме је дошло до повреде права.

Врховни касациони суд налази да је у конкретном случају Виши суд у Шапцу правилно одмерио накнаду предлагачу од 20.000,00 динара, уз оцену свих околности које су од утицаја на одређивање накнаде, а нарочито неоправдано дуг период непоступања суда и то: од неуспелог пописа 25.07.2012. године до пописа путничког возила 09.12.2013. године, затим од те радње до закључка за прву продају 01.08.2014. године и од неуспеле други пут заказане продаје 08.12.2014. године до закључка за нову продају 07.09.2015. године. Осим тога, суд је ценио и чињеницу да је извршни поверилац, овде предлагач, делимично допринео трајању поступка, јер је по његовом предлогу било одложено поступање суда у периоду од седам месеци. Како су ове околности оцењене, а није било других које би оправдале досуђивање накнаде у већем износу, правилно је одбијен захтев предлагача преко наведеног износа као неоснован.

Осим наведеног, Врховни касациони суд је нашао да је правилно одлучено о трошковима поступка. Предлагач има право на накнаду трошкова поступка применом члана 154. став 1. ЗПП, који су му признати за састав захтева - 6.000,00 динара, који је сачинио адвокат, применом тарифног броја 13. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката („Службени гласник РС“ број 121/12), с обзиром да је предлог за заштиту права на суђење у разумном року акт притужбеног карактера, који није строго формалан, због чега не припадају трошкови у већем износу.

На основу изнетог, применом члана 401. тачка 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**